

"למה רגשו גוים "

ואת-פתרונות ואת-כסלחים אשר יצאו משם פלשתים ואת-כפתרים (}?א)ב (}

וְהַתְּמִימָה וְהַתְּמִימָה כְּמַלְוִיחִים הַכָּר יְהוָה מֶסֶף פְּלֹתָה תֵּשׁ

שאול במלכו שמי שנים מלך גל' ג' ב' י"ש
ישראל: ה ורשותם נאכט ליה
עם ישראלי שלשים לא רכב ומש
אלפים פרשים ועם כהן אשר עז
שחתתם לוב ויעילו ונתקבב
קדמת בות און (בבבון, ג' י"ג)

**הוּא שֶׁמְשָׁעַ פְּלִשְׁתִּים
כִּי־נִמְשָׁחַ רַק־רַבָּה עַל־כָּל־מִשְׁתָּאֵל וְעַל־
כָּל־פְּלִשְׁתִּים לְקַשֵּׁת אֶת־רֹאשׁ וְיַעֲשֵׂן דָּרָד
וְגַזְאָה? נִזְנִיתָם: וְפְלִשְׁתִּים בָּאוּ וְנִפְשְׁטוּ
בְּעַמְקֵם (פְּאָמִים): (ב' 1:12)**

ה א ניאגו קל'שכט אלדריך תריבור ואנבר לאמר עאמך ובקישוד אונרנו כ נט' אנטומול גם שלישום בהזות שאל פלך גראט לאטה לאוישטאל ניאר רונה לך' צויאר קאנטמבר אהיה מלהקה תריבור לונגר מל'ישטאל אנטה בקיוקן יייראל אל'תפלך נקריה קלה' קפלך דער בריה קפברון לבי' רונה גומשוו אטדריך פלך גל'ישטאל (סינס) 2, 1

(ט) וישמעו פלשתים כי נמשח דוד מלך כל ישראל ויעזבו כל פלשתים.

וְהַזָּמָן שֶׁכֹּנֶס סִמְלָק דָו
בְּחַכְרוֹן נָצָר, וְלֹא חַמְלָיו דָכָר וְלֹן חַבְדוֹ עַל סִמְלָק דָו
עַל חַכְרוֹן, כִּי חַמְלָיו מֵהָן לֹא צָמַח גַּמְגַטְתָּו כִּי מֵהָן
לְדוֹד עַל חַכְרוֹן, הַכֵּל כְּבָשָׂמָח לְמַלְךָ עַל כָּל יִשְׂרָאֵל
עַל כָּל סְפָלָמִיס לְנַקְעָה הַמָּה דָו, סָלָה רְוֵי שָׁהָם
מִלְן יִשְׂרָאֵל תְּנַגְּנָה שְׁעָרָה סֶס יִשְׂרָאֵל עַל-זָהָב: (ב) (ב) (ב)

אנו ישבו פלשת: שמו עמי ירגזון
אנו נבנלו אלמי ט אלי מואק יאחויזו גירד
גטנו: כל ישבו גבעון: (תע"ג כה)

ובני פלשתים נאפסו לפולין
במהדורה לדורנו אלהים ולשנכה ויאחמו לנו נון אלינו בדרכו
את צבשין אוניבן: ויראו אותו העם והללו את־אלתיהם
כיו אכפו נתן אלהינו בירון את־איובנו ואת־בוריב אדריאן
אשר הרבה את־החלנו: והיו יטב לבם ויאמרו קראו
לשמשון וישקלן ויקראו לשמשון בבית האקרים ויעתק
לפניהם ויעמידו אותו בין העמדדים: יאקר שמשון אל־
הנץ תבוחק בדור היפה והוא המשי את־ההנדים אשר
הברית נכנן עלייך ואשׁין צליחס: והבטה פלא לאנשיט
וההשׁס ושבה כל קרי פלשתים מעד־הרגן במלחת לאפלס
איש ואשה הראים בשחק שמשון: (56)

עומד והמושב לאים לא ישב: (ב' ו' ג')

ב' למה רגשנו גוים זלאעים יהאו
רייך: יתנאמו מלכיה ארץ
וורזענים נסדויח עלייה וועל-
מישחו: גנטקה את מוסרתו
וונשליכה ממנו עבתיהם: יושב
בבשימים ישחק אדני ילעג למו:

“אמרים יהנו ריק. כי בכואם למלוכה היו מרדכאים גבורהות, לפי שנצחו את ישראל במלחתם צאיו ומם שאלו ובנו מגכה גודלה היהה בעם, ועוד ר' לא היה מלך אחר לשאלת עתמת שאל, ואמר ר' בר נאיג כל ברברם:

ב) יְצַאֲבוּ מִלְּבָד אֶרְץ. שהחיברו כל סרני פלשתים
בעזה אחת ובהסתכמה לבוא להלחם עם דור. וקראמ
זרבים ווונונים אף על פי שלא ראיינו בשום מקום
שקראמ אלא סרני פלשתים, הם באהרם היו הושכנים
עצם מלפני, ואינם. ואפשר גם כן שנורעו עמהם
מלכית אחרים מן הנוגדים:

ג) נתקה את מוסרתו יפו. הם היו אמורים לנתק מוסרות ישראל וקשרו שקשרו יהוד והסכים להמליך את דוד, לפי שמדו שבע שנים שלא הסכים כל ישראל לרבלטין, והוא הסכים עלייו בכלם, אמור פלשתים

זה המזמור חבירו ואמרו דוד בתחלה מלכו
צ'קבראו עלין הגוטן כמו שאמר (ש"ב ה' ז') וישמעו
ב' שיטים כי משחו את דוד למלך על ישראל ועל כל
ב' שיטים לבקש את דוד. (ט' נ"ג ני"ג 34)

ובותינו אמרו (בוכת ט) כי אשרי ולמה רגשו גוים
וזמור אדר הא. ואמרו (שם י) כל הפרשה שהייתה
חביבה על דוד פתח בה באשרי וסימן בה באשרי. וזה
הדרשה פתחה בה באשרי האיש וסימן בה באשרי כל
חושך בון.

רצד. חלייף גונדא קמייטה כי קא אוושא, א"ל חלייף
מלכא א"ל לאו, חלייף אחריתו כי א' אתה תליתאה דהוה
שרקה, א"ל אתה מלכא א"ל אין, א"ל מנא ידעת, א"ל
מלכותא דארעה כען מלכותא דוקיעא, דכתיב ואחר
הרעש אש לא באש ד', ואחר האש קול דממה דקה. כל
התיקונים שבoulos הם לעולם תולדות ההכרח, כי כן יסיד השם
ית' בעולמו שתה' הקילפה קודמת לפרי וההכרח של הרע יהיו
הסבה לעורר לבקש את הטוב ולמצוון. ע"כ סדרי הסבות
הבאות בחברה האנושית עד שמוצאים הכרח לסייעו מלוכה,
היא בתחליה תבא בכל קיבוץ התגעשות פנימיתRib ומדון
פרטימ, ומתקן העדר השלווה בפנים הקיבוץ יראו הכרח להם
לסדר ענייניהם הפנימיים ע"י הקמת מלוכה ושלטון עז מלך. א"כ
הרעם הוא ההכרח להיות קודם בא המלך בתרור הרואה על
הסבה של העמדת המלוכה, ואחר הרעם, שכבר שקטה, ע"י
המלך, התגעשות הפנימית, והאומה הסתדרה בתכיסי מלכות
הנה צריכה להתבצע בכוחותיה, שלא יתכנסו בתחילת
התקיימות הלאומית כ"א ע"י ההבנות מוחרבנים של עמים
אחרים, שההכרח מתנגדים הם בתור צרים ואוביים, שאי אפשר
למי הנושא לבא לידי התיסודות בטזחה כ"א ע"י אש המלחמה
האוכלת, נעצים, אדם רב ואחר שכבר סרו כל המפרייעים
החיצוניים ג"כ אז תבא המלוכה למתכוונתה הראوية לה שהיא
המנוחה, הנהנגה הישרה בשבט מישור לכל העם כולה. זאת
היא עיקר מטרת המלוכה, לא הנצחות הפנימיים של הרעם
וללא הנצחונות החיצוניים של האש, כ"א שקס ושלוחה, "אין
ויצאת ואין צוחה", קול דממה דקה. (ען ליה ג"כ עמו 374)

נא, גיבור, דורשי ייחודה כבבת שמרם.
כנסת ישראל דורשת היא ייחוד ד' בעולם, לייחד כל הברואים שייעשו כולם
אגודה אחת, לעשות רצונך בלבב שלם, ובשביל הרעיון הזה, המפעם תמיד
בלבם של ישראל, רבים קמים עליהם וצרכיהם הם שמירה מכל צד, וגבורה
גדולה צריכה לשמירה זו. וכאשר ע"י קשר חדש זה נعشית הכנסיה
הישראלית עינו של עולם ואورو, עד שובלעו אין ערך לכל הממציאות בכל
היוותה, ע"כ אנו מבקשים : נא, גיבור, דורשי ייחודה כבבת שמרם
(עלות ראייה א/קנח).

(ז) ונבו במתוך פ' לשיטים ימה. יעפו וירונו
יכלן כסס חד על פלטחים, וכך כס נמנעה
אל ארץ ישראל, וככטו מה מילנס, כמו לדין ירלו
תכלמה (סוטע ו' ט), כסס חד (ונטיא ג' ט), וכן מרגס
ויקן ומחברון כף חד לימייה פלטחים יי
נמנעה: